

поветѣ, приготвени за тая цѣль, загърмѣха. Музиката засвири. Войнишитѣ вземаха «напочестъ». Духътъ у народа оживѣ, а Дунавъ гордо — гордо люлѣеше срѣбърнитѣ си вълни. Слѣдъ това циримонални маршове. Живи и блѣстящи бѣха тѣ. Подобна картина за пръвъ пжтъ въ живота си виждахъ. Сърдцето ми трѣптеше. Поронихъ сълзи. Отъ радостъ или скръбъ бѣха тѣ? — Да, и отъ радостъ и отъ скръбъ. Какво щеше да бжде, почнахъ да си мисля, ако нашето отечество бѣше свободно и въ тоя день двата православни народа въ Русчукъ и Гюргюво на двата срѣшоположни брѣга на Дунава излѣзатъ и тържествено отпразднуватъ тоя славенъ, за всѣкой християнинъ день! Но това бѣ мечта, която се разнесе въ момента, когато топоветѣ загърмѣха и музиката засвири. А това бѣ при втопяването на кръста въ водата, както и по-горѣ казахъ.

Пролѣтъ дойде, лѣтото се измина и зимата настѣпи, а работата, както се вили се протака. Измина се и втората година. Най-послѣ заловихъ се на работа съ Х. Георги Граблашъ, емигрантинъ.

Прѣзъ единъ хубавъ день слѣдъ пладне, излѣзохъ да се расхадя изъ града. Срѣщнахъ изъ главната улица Никола Курито съ двамина още другари. Помежду имъ имаше турчинъ съ гъжва на главата. Водили го въ кжщата на единъ турски циганинъ, живущъ въ Браила, нѣкой си Куртела, извѣстенъ съ своето богатство. Току-що бѣхме се спрѣли, прѣди да размѣнимъ 2—3 думи, ето, че и войводата дѣдо Желю минава край насъ и безъ да се спрѣ извика: «Защо я маяте още тая зелка, я идѣте малко къмъ края!» Слѣдъ това той бѣше вече заминалъ. Турчина разбра. Изгледа ни уплашено и попита за дѣда Желя. Казахме му, че е башъ войвода отъ комитета. Искаше му се да се раздѣли отъ насъ, но нѣмаше причини. Слѣдъ това запита за турското консулство на кждѣ се намира. Единъ отъ другаритѣ ни — Георги Сланинковъ отъ гр. Котелъ — прѣбърза да каже, че